

Kr. pr. Mand. Naar vi tænke os en Statsudgift her i Landet, der var forholdsvis lige saa stor, vilde den gaa op til 100 à 120 Millioner om Aaret. Hvad er det da nu for Fordele, som man mener at ville opnaa gennem denne Udgift? Ja, der er, saa vidt jeg ser, to Ting. Jeg skal se bort fra, at man siger, at hvis der ikke gøres noget for at holde disse Menneſter fast paa Østkysten, saa risterer man, at de vandre over til Vestkysten og falde til Besvær der. Hvis jeg ikke tager fejl, saa udgør Befolkningen paa Vestkysten noget som 15,000, og det skulde være mærkeligt, om den Omstændighed, at den blev forøget med nogle faa Hundreder, skulde give en Byrde, som det var værd at tale om. I alt Fald ser jeg ikke rettere, end at, hvis man om fornødent vilde ofre et lignende Beløb til Fattigunderstøttelse til disse Folk, saa vilde man slippe afskilligt billigere end ved den Foranstaltning, her er foreslaaet. Nej, de to Bevæggrunde, som i Virkeligheden ere bestemmende, ere begge Følelsesmotiver; paa den ene Side er det religiøse Betragtninger, paa den anden Side nationale. Hvad det religiøse Motiv angaar, Hensynet til Missionsvirksomheden, skal jeg nære al mulig Agtelse for de Bestræbelser, der udfoldes for at gøre Hedningene delagtige i Kristendommen. Jeg maa dog sige, at jeg har ikke ringe Tvivl om, hvorvidt disse Bestræbelser særlig ere af Betydning netop for de Folk, der som Palarfolkene leve under Livsvilkaar, som gøre dem det umuligt alligevel at blive delagtige i europæisk Kultur. Jeg tror, at den Kristendom, der kan bibringes dem, i Virkeligheden ikke bliver andet end noget rent overfladisk, uden dybere Betydning for deres Udvikling. Men i alt Fald, selv om man lægger Bægt herpaa, kan jeg ikke ret indse, at det er Statens Opgave at missionere blandt Hedningene. Det er noget, der ellers i Verden betragtes som en Opgave, der hører under Missionselskaberne. Og saa hos os have vi jo Missionselskaber, men ganske vist sende de deres Missionærer til Indien og Kina, eller hvor det nu er, for at omvende Santhalere og andre Folkfærd. Var det ikke rimeligt, i Overensstemmelse med det engelske Ord, at Kristentærlighed begynder i Hjemmet, om vi her i Landet, naar vi ville drive Missionsvirksomhed, toge fat paa de Egne, hvor vi allerede i Forvejen have sat Foden. Dette vilde forekomme mig at være langt naturligere, end at Staten paatager sig at drive denne Mission. Det andet Hensyn er det nationale. Man siger, som det ærede Medlem fra Ringbøbing (S. C. Christensen) sagde, at

vi have en national Opgave i disse Egne, og der er endog saa fra visse Sider høret Frugt for, at hvis vi ikke besætte dette Territorium, kunde maaske andre Nationer træde til og oprette et eller andet Etablisement deroppe. Jeg skal dertil sige, at det skulde overraske mig i høj Grad, om nogen Nation skulde ønske at lægge Beslag paa disse Klipper og disse flydende Ismasser. Det er, tror jeg, et Territorium, man uden Misundelse vil overlade os Enevret til. Smidlertid, jeg vil i og for sig paa ingen Maade underkende den Betydning, som det i national Henseende har for os endnu at være i Besiddelse af nogle Kolonier. Jeg erkender fuldtud, at bestaaret og lemlæstet, som vort Land er, og indskrænkede, som vi ere inden for en saare snæver Horisont, har det nogen Betydning, at man ad disse Veje kommer ligesom lidt ud, at vi som Folk maaske derved faa en lidt videre Synskreds, at vort Blik tvinges til at strejfe lidt om i Verden. Men paa den anden Side er det dog sikkert, at man kan købe Guld for dyrt, og de Kolonier, vi have tilbage som Rester af fordums Herlighed, ere os sandelig kostbare Besiddelser. Til Vestindien er der i de sidste 7 Aar, fra 1886—93, aarlig af Statskassen udgivet i Gennemsnit 360,000 Kr. Det grønlandske Budget viser i Aar paa § 19 et Understud af 187,000 Kr., hvori ganske vist er indbefattet den projekterede ekstraordinære Udgift til Oprettelse af det ny Etablisement. Men naar vi erindre, at vi paa § 21 allerede nu yderligere have en Udgift paa mellem 40,000 og 50,000 Kr. aarlig til den grønlandske Mission, saa er det sikkert, at vi kunne ikke paaregne, at Grønland nu koster mindre end 200,000 Kr. om Aaret. Hvad Island angaar, have vi en Udgift paa 90,000 Kr. Vi komme altsaa i det hele op til 650,000 Kr. i direkte Tilskud til vore Kolonialbesiddelser, heri til Dels ikke medregnet, hvad de koste i Administration her hjemme; dette er den aarlige Rente af 15—20 Mill. Kr. Jeg siger, at dette er en Luksus, der er større, end at vi med vore Finanser med Rimelighed bør paatage os den, og det forekommer mig, at det vilde være meget lidt vel betænkt, om man nu yderligere med beraad Gu vilde gaa hen og betydelig forhøje Udgiften til de grønlandske Besiddelser. Det undrer mig sandelig ogsaa, at det ærede Medlem for Ringbøbing (S. C. Christensen), som plejer hvert Aar at drage meget stærkt til Felts mod de svære Udgifter til Vestindien, at han her vil gaa med til at skabe os i Grønland et nyt Vestindien, som ganske vist bliver noget mindre varmt, men ikke mindre dyrt end det